

Από τη ζωή του αγίου Παΐσιου ως αρχαρίου μοναχού.

Ιερομόναχος Ισαάκ

Άγιος Παΐσιος.

Ο άγιος Παΐσιος στην αρχή έζησε στο μοναστήρι του Εσφιγμένου ως δόκιμος Αρσένιος. Εκεί, σαν να μην έφθανε η άσκηση και ο κόπος των διακονημάτων, είχε και τον διάβολο που τον στενοχωρούσε με διάφορους λογισμούς. Βρήκε το ευαίσθητο σημείο, την μεγάλη αγάπη προς τους συγγενείς του.

Έλεγε αργότερα: «Στην αρχή με τηγάνισε ο διάβολος με την ενθύμηση των δικών μου. Πότε μου έφερνε την ενθύμηση της μητέρας μου, πότε των άλλων συγγενών. Άλλοτε μου τους έδειχνε στον ύπνο άρρωστους και άλλοτε πεθαμένους. Ο διακονητής (ο υπεύθυνος του διακονήματος) με έβλεπε στενοχωρημένο και με ρωτούσε τι έχω. Πήγαινα και εξωμολογούμουν στον Ηγούμενο και ειρήνευα. Είναι οδυνηρό στην αρχή να βγη ο μοναχός από την μικρή του οικογένεια και να μπη στην μεγάλη οικογένεια του Αδάμ, του Θεού».

Ο διάβολος δεν αρκείτο μόνο στον πόλεμο των λογισμών, αφού μάλιστα δεν μπορούσε με αυτούς να ανακόψη την αγωνιστικότητά του. Παρουσιαζόταν και αισθητός. Τον έβλεπε οφθαλμοφανώς και συνωμιλούσαν. Προσπαθούσε ο πειρασμός με κάθε τρόπο να τον εκφοβίση και να τον εμποδίση από τους αγώνες του. Φαίνεται ότι από την πείρα του καταλάβαινε τι θα γινόταν αυτός ο αρχάριος.

Ο δόκιμος Αρσένιος δεν ταρασσόταν ούτε φοβόταν από την παρουσία του διαβόλου. Έλεγε: «Νάρχεσαι, διότι μου κάνεις καλό. Με βοηθάς να θυμάμαι τον Θεό, όταν τον ξεχνώ, και να προσεύχωμαι».

Αργότερα σχολίαζε ο Γέροντας: «Πού να μείνη ο πειρασμός! Εξαφανιζόταν αμέσως. Δεν είναι χαζός να προξενή στεφάνια στον μοναχό».

– Γέροντα, πειρασμό εννοείτε τους λογισμούς; τον ρώτησε με αφέλεια κάποιος μοναχός.

– Βρε, πειρασμός! (διάβολος)· καταλαβαίνεις; Τι λογισμοί;

Ο δόκιμος Αρσένιος με την ευστροφία του «ενίκησε δαιμόνων πανουργίαν δι' ανθρωπίνης επινοίας» (Κλίμαξ Δ', κα').

Στις 27 Μαρτίου 1954 μετά από την κανονισμένη δοκιμασία εκάρη μοναχός. Έλαβε ρασοευχή και το όνομα Αβέρκιος. Ο Ηγούμενος του πρότεινε να λάβη το Μεγάλο Σχήμα, αλλά δεν δέχθηκε. Ανέφερε: «Αν και μπορούσα να γίνω αμέσως μεγαλόσχημος, διότι μου είπαν: “Εσύ Στρατό τελείωσες, δεν σε εμποδίζει τίποτε”, είπα: “Αρκεί η ρασοευχή”». Θεωρούσε τον εαυτό του ανάξιο, αλλά και δεν ήθελε να δεσμευθή με τις υποσχέσεις του Μεγάλου Σχήματος, εξ αιτίας της αγάπης του για την ησυχαστική ζωή που επιθυμούσε.

«Βοηθούσα και στην Εκκλησία», διηγήθηκε ο Γέροντας, «ως εκκλησιαστικός στις αγρυπνίες. Μια φορά ήμουν μέσα στο Ιερό και παρακολουθούσα τον ιερέα που έκανε την προσκομιδή. Μου συνέβη τότε ένα γεγονός. Στο “θύεται ο Αμνός του Θεού”, είδα τον Αμνό πάνω στο άγιο Δισκάριο να σπαρταρά σαν αρνί που το σφάζουν. Πού να τολμήσω άλλη φορά να πλησιάσω! Γι'

αυτό το μυστήριο αρχίζει από πριν, και ας λένε μερικοί...» (ότι αρχίζει αργότερα).

Από το βιβλίο: Ιερομονάχου Ισαάκ, ΒΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Στ' έκδοσις, Άγιον Όρος 2008, σελ. 92.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>